

РЕШЕНИЕ

№ 4792

гр. София, 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 06.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **5826** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.70,ал.2,вр. с чл.68 ЗУБ.

Образувано е по жалба на Х. Х.-гражданин на А. срещу Решение №УПВР-218/27.05.2021 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ,с което последният на основание чл.70,ал.1,вр.с чл.13,ал.1,т.1 и т.2 от ЗУБ отхвърлил молбата на Х. Х.-гражданин на А. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че мотивите на решението противоречат на неговата бежанска история, като причините за напускане на А. е изложил добросъвестно, като е посочил, че причината за напускане на страната си на произход е несигурната обстановка в А. и заплахите за живота и сигурността му поради нестихващите военни действия, като анализът на страната на произход е повърхностен и не е отчетен от страна на административния орган, няма изрични мотиви относно ситуацията в страната на произход на търсещия закрила. Иска се отмяна на решението и връщане на административната преписка за ново разглеждане при спазване на дадените указания.

В съдебно заседание, оспорващият- Х. Х. редовно и своевременно

призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Г. определена от САК за процесуален представител и назначена за такъв от страна на съда, която заявява претенция за присъждане на възнаграждение.

Ответникът по оспорването-Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Ч., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призована се представлява от прокурор Д., който намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена, а Решението на ДАБ да бъде потвърдено.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № РД-05-786/09.12.2020 година на Председател на ДАБ КЪМ МС на РБ е определена В. В. А.—П. младши експерт в Регистрационно-приемателен център- [населено място] за интервюиращ орган.

На 20.05.2021 година оспорващият депозирал молба до ДАБ за предоставяне на международна закрила.

На същата дата оспорващият попълнил регистрационен лист, в който посочил, че е гражданин на А., етническа принадлежност пашун, религия сунит, без образование, без професия, неженен, владее езици пашу и дари, снета му е Евродак дактилоскопна експертиза и е запознат със Списъка на организации работещи с чужденци, а текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език дари.

На 20.05.2021 година с оспорващия е проведено интервю, в което той посочил, че е съгласен да бъде преводач С. Х., готов е за интервюто, не съществуват комуникативни пречки от здравословен и психичен характер, няма документи за самоличност, в А. ситуацията е много обърквана, напуснала е А. преди три месеца, първо отишъл в И., минал транзит, след това в Турция, от там за Гърция, пак транзит и искал да стигне до Франция и преди един месец влязъл нелегално в България, не е подавал молба за международна закрила в Държава- членка на ЕС, не е арестуван или осъждан, причината за напускане на страната му на произход е липсата на работа, било е трудно да се живее, имало е голяма бедност там, но не е имал никакви проблеми с никого и иска да получи закрила от РБ за да продължи напред.

Интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю и текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език дари.

На 27.05.2021 година, ответникът по оспорването издал оспореното Решение № УПВР-218, с което отхвърлил молбата за предоставяне на международна закрила на Х. Х. явно неоснователна.

Решението е връчено лично срещу подпис на чужденеца на 08.06.2021 година и е запознат с текста му на език, който владее с помощта на преводач.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства кога молбата за предоставяне на закрила е регистрирана в ДАБ, доказателства, че лицето е напуснало РПЦ- „Военна рампа“ и е в неизвестност 21.06.2021 година.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от

обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №УПВР-218/27.05.2021 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии,с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност-да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В разглеждания случай,оспореното решение е издадено на основание чл.70,ал.1 от ЗУБ -разпоредба,предоставяща възможност на интервюиращ орган при наличие на основания по [чл. 13, ал. 1](#) в срок до в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. За наличието на оперативна самостоятелност,говори и самият текст на чл.70,ал.1 от ЗУБ-чрез използване на изрече "може".В този смисъл,по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган,при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да приложи ускорена процедура в производство по общия ред в срок до 14 работни дни от регистриране на чужденеца, когато молбата му е явно неоснователна. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира,че административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност,даваща му право на свободна преценка при издаване на оспореното решение и то по силата на самия закон-ЗУБ.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Интервюиращ орган при ДАБ към МС,на когото нормата на чл.70, ал.1 от ЗУБ е предоставила правото да приложи ускорена процедура в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. Наред с това от събраните доказателства е установено,че интервюиращ орган изрично е определен от Председател на ДАБ за такъв по силата на Заповед от 09.12.2020 година на основание чл.48,ал.1,т.10. от ЗУБ-Председателят на ДАБ определя интервюиращите органи на Държавната агенция за бежанците, които провеждат ускорена процедура в производство по общия ред. От доказателствата по делото е видно,че лицето В. В. А.-П. е определена за интервюиращ орган от страна на Председател на ДАБ. По силата на чл.61,ал.2 от ЗУБ,чужденецът подал молба за предоставяне на международна закрила,се регистрира в Държавната агенция за бежанците и му се открива лично дело. Регистрацията се извършва не по-късно от три работни дни след подаването на молбата, освен ако се прилага срокът по [чл. 58, ал. 4](#).Молбата е подадена на 20.05.2021 година и на датата на подаване на молбата е извършена регистрация на чужденеца и на тази дата му е открито лично дело, а срокът за произнасяне по молбата започва да тече не от подаване на молбата, а от регистрацията на чужденеца. Предвиденият срок от 14

работни дни е започнал да тече от дата 21.05.2021 година и съответно на това изтичащ на 10.06.2021 година-четвъртък присъствен ден. Видно от Решението същото е издадено на дата 27.05.2021 година - в рамките на предвидения срок от 14 работни дни. Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл.70,ал.1 от ЗУБ,вр.с чл.13,ал.1 от ЗУБ.

При издаването на решението, Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално- правните разпоредбите на ЗУБ.

От събраните доказателства е установено, че оспорващият е поискал предоставяне на международна закрила на дата 20.05.2021 година, като молбата е подадена и е регистрирана в ДАБ на дата 20.05.2021 година. Веднага след регистриране на молбата за международна закрила/,която според разпоредбата на параграф 1,т.10. от ДР на ЗУБ (нова - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г.) "Молба за международна закрила" е отправено искане за закрила от чужденец до Република България. Чужденец по смисъла на параграф 1,т.1 от ДР на ЗУБ е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава- членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а "Чужденец, търсещ закрила" е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата, проведено е интервю от интервюиращ орган при ДАБ към МС на дата 20.05.2021 година. От своя страна, в съответствие с Директива 2013/32/ЕС,,молба за международна закрила "или молба" означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС за която се кандидатства;

в),„кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подал/о молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение, а бежанец е гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г

Самата Директива предоставя право на Държавите-членки да предвидят ускоряване на процедура по разглеждане в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II и/или нейното извършване на границата в съответствие с член 43, ако: кандидатът, при подаване на своята молба и излагането на фактите, е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС; или кандидатът идва от сигурна страна на произход. След регистриране на молбата за предоставяне на закрила в съответствие с нормата на чл.70,ал.1 от ЗУБ, е открито лично дело в съответствие с чл.61,ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за

правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език дари и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така, че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. От събраните доказателства е установено, че на оспорващия му е разяснено правото да поиска предоставянето на правна помощ, той не е поискал предоставянето на такава. Съдът намира, че не е налице нарушение на чл.12, т.1, б.в. и г от Директива 2013/32/ЕС, сочещ, че на търсещо закрила лице не може да им бъде отказвана възможността да се свържат с ВКБООН или с други организации, които предоставят юридически съвети или други консултации за кандидати в съответствие със законодателството на засегнатата държава-членка на тях и на техните правни или други съветници в съответствие с член 23, параграф 1 се предоставя достъп до информацията, посочена в член 10, параграф 3, буква б), и до информацията, предоставена от експертите, посочени в член 10, параграф 3, буква г), когато решаващият орган е взел тази информация под внимание при вземането на решение по тяхната молба. На следващо място, няма и нарушение на нормата на чл.22 от Директива 2013/32/ЕС, постановяваща и вменяваща в задължение на държави-членки на кандидатите да дадат възможност да се консултират за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение. Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. Нещо повече дори, вярно е, че съгласно разпоредбата на чл.23, ал.2 от ЗУБ Държавата осигурява условия за получаване на правна защита на чужденците, търсещи международна закрила в Република България, но също така е вярно, че за да бъде упражнено едно право, то следва да бъде заявено/ в конкретния случай, липсват доказателства оспорващият да е поискал предоставянето на правна помощ и такава да му отказана. В конкретната хипотеза още след регистриране на молбата на оспорващия е предоставена информация/Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за закрила до ДАБ, списъкът е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език дари/отново липсват доказателства, че търсещият закрила е поискал да се свърже с лице или организация, и такъв достъп му е отказан. ЗПП визира кръга от субекти, които имат право на безплатна правна помощ, но също така и условията, на които следва да отговарят лицата, попадащи в предметния обхват на правната помощ, за да им бъде предоставена такава. Наред с това нито в ЗПП нито в ЗУБ е предвидено задължение винаги и безусловно при подадена молба за закрила и то без изрично искане от страна на търсещия закрила административният орган служебно да предоставя правна помощ на всеки търсещ закрила. Съгласно член 22 от Директива 2013/32/ЕС-Право на правна помощ и представителство на всеки етап от процедурата, на кандидатите се дава възможност да се консултират за своя собствена сметка и по ефективен начин с правен или друг съветник, който е признат

или оправомощен за такъв по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила, на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение, а съгласно т.2 на чл.22 от Директивата, Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. В чл.20 от Директивата посочено, че държавите-членки гарантират безплатната правна помощ и представителство да бъдат предоставяни при поискване в процедурите по обжалване, предвидени в глава V. Тя включва най-малкото подготовката на изискваните съдебни документи и участие в изслушването пред първоинстанционен съд от името на кандидата./ което отново сочи, че предоставянето на правна помощ на всички търсещи закрила зависи от тяхната воля и при поискване и след преценка на обстоятелствата, установени в съответния национален закон. На по-силно основание, нито в ЗУБ, нито в ЗПП има задължителност на правната помощ за който и да е орган или съд само от факта, че производството се развива по реда на ЗУБ. Наред с това, самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл.14 от Директивата- преди да се произнесе решаващият орган, на кандидата се предоставя възможност за провеждане на лично интервю относно неговата молба за международна закрила с лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Личните интервюта по същността на молбата за международна закрила се провеждат винаги от персонала на решаващия орган. Настоящият параграф не засяга член 42, параграф 2, буква б), а за датата на личното интервю оспорващият е запознат чрез изпращане на Покана за явяването му на определена дата, разяснени са му последиците от неявяване на интервю, а текстът на поканата отново е преведен на разбираем от него език с помощта на преводач от език дари. Самото интервю е проведено при спазване на разпоредбите на Директивата-чл.15 и следващите, като на интервюто са му осигурени всички условия то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин и най-вече интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила, който е бил в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто,

в)избират преводач, който да е в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто. Общуването се осъществява на предпочетената от кандидата език, освен ако няма друг език, който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. Когато това е възможно, държавите-членки предоставят преводач от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган няма причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да представи изчерпателно основания за молбата си. От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведеното интервю и самият оспорващ е подписал същото, като текстът на протокола е преведен на разбираем за него език отново с помощта на преводач от език дари. **Производството е приключило без забавяне**, като в предвидения по чл.70 от ЗУБ срок от 14 работни дни от регистриране на молбата на търсещия закрила интервюиращ орган е приложил ускорена процедура в производството по общия ред, когато молбата за предоставяне на закрила е явно неоснователна. Неоснователен е доводът на

оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, както и че производството е следвало да се развие в производство по общия ред. На първо място, при казаното по- горе, на интервюиращ орган по силата на изрична правна норма е предоставено правото да приложи ускорена процедура в производство по общия ред в срок от 14 работни дни от регистриране на молбата на чужденеца, търсещ закрила, когато молбата за предоставяне на статут е явно неоснователна. На второ място, именно тази свободна преценка на интервюиращ орган, предоставена по силата на закона, не подлежи на съдебен контрол, защото органът при наличието на предвидените в закона предпоставки е приложил ускорената процедура в производството по общия ред. На следващо място, интервюиращ орган е разполагал с оперативна самостоятелност, даваща му право на свободна преценка да приложи ускорената процедура в производство по общия ред. Предпоставки за прилагане на тази норма е молбата да е явно неоснователна. Коя молба е явно неоснователна е посочено в нормата на чл.13 от ЗУБ ,като по т.1 и т.2/ които са послужили като основание за издаване на решението-молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по **чл. 8, ал. 1 и 9**, съответно по **чл. 9, ал. 1, 6 и 8**, и чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване; Неоснователен е доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил бежанската му история, защото от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила, интервюиращ орган при ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му на произход.

При издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и най-вече от бежанската история на търсещия закрила е видно, че същият е напуснал родината си А. нелегално преди няколко месеца през И. и Турция, нелегално преминал Гърция дошъл е нелегално в България, но е арестуван и след арестуването му е подал Молба за закрила и целта му била да достигне до Ф./ където има братовчед/, но решил да подаде молба за закрила в РБ , защото го арестували и трябва да продължи напред

Анализирайки бежанската история на оспорващия, обосновано административният орган е приел ,че историята на търсещия закрила не е бежанска и причините за напускането на страната му на произход имат само и единствено битов и личен характер.

От бежанската му история се установява, че той не е имал никакви проблеми включително и по отношение на етническата си принадлежност. Мотивът за

напускане на А. не се базира на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и не може да бъде релевантен за предоставяне статут на бежанец. От доказателствата по делото е видно, че на фона на обществено- политическата и икономическа обстановка в А. оспорващият прави опит да създаде собствена бежанска история. За липса на основания за предоставяне статут на бежанец говори обстоятелството, че чужденецът е напуснал нелегално родината си А. за И., след това е преминал нелегално в Турция, там е останал около 2 дни и целта му е да осигури доходи и добър живот и да замине за Франция, защото там има братовчед, а след като е бил задържан от полицията е подал молба за закрила и ако в действителност чужденецът е търсил закрила от РБ, то той още при влизане на територията на РБ би поискал предоставянето на такава. Молбата за закрила е подадена едва след като лицето е задържано, след което е подал на дата 20.05.2021 година. Липсват основания за какъвто и да е основателен страх от преследване и не са налице никакви дискриминационни мерки спрямо оспорващия нито от държавен орган, нито от организация, на която държавата да не може да противостои.

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак. Нещо повече дори- законосъобразно интервюиращ орган при ДАБ към МС е приел, че молбата на търсещия закрила е явно неоснователна, защото оспорващият се позовава на основания извън предмета на този закон и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Напротив единствената причина за напускане на страната си е осигуряване на по- добър живот и наличие на финансови проблеми.

Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“, съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН-това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Нещо повече дори- обстоятелството, че той е напуснал страната си, че той необезпокоявано и сам е решил да напусне страната си, а не поради заплаха от каквото и да е естество и това напускане не е основание за предоставяне на статут, тъй като това сочи не на заплахи, а за нежелание от друго естество.

Законосъобразно интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като

гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си А. поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. От бежанската история на оспорващия е видно, че същият не е бил обезпокояван от никого, не е имал никакви проблеми с никого и единствената причина за напускане на родината си е да има по-добър живот.

Наред с това, от приложената Справка за А. е видно, че А. се намира в сложен етап от политическото си развитие и в трудна социално-икономическа ситуация и самостоятелно като държава, и предвид продължаващата изключително активна подкрепа на ООН и международната общност, е в състояние да предостави в достатъчна степен защита на цивилното население посредством националните си сили за сигурност и правна система. Някои области на А. се намират извънправителствения контрол, а антиправителствените сили, включително талибаните създават свои системи за правосъдие и сигурност, но като цяло гражданските власти поддържат контрол върху официалните сили за сигурност въпреки, че понякога представители на последните действат независимо. Правителството си сътрудничи с ВКБООН и с други хуманитарни организации за предоставяне на закрила и помощ на вътрешно-разселените лица, бежанците и други заинтересовани лица, способността на компетентните органи да оказват помощ на уязвимите лица, включително връщащите се от П. и И., остава ограничена и продължава да разчита на помощи от международната общност, като на 29 февруари 2020 година световните информационни агенции оповестяват, че САЩ и талибаните подписват „Споразумение за установяване на мир в А. след повече от 18 години на конфликт и според условията Щ. и съюзниците им в НАТО трябва да изтеглят всички останали свои войски в следващите 14 месеца, ако през това време талибаните не нарушат сделката, а талибаните от своя страна поемат ангажимент да не позволяват на „Ал К.“ или на други екстремистки групи да действат в областите под техен контрол. Споразумението само по себе си е исторически момент, който в крайна сметка трябва да доведе до практически край на продължаващия 19 години конфликт, воден от талибаните срещу всички афганистански правителства и западните им съюзници след ноември 2001 година. В А. официалните власти в общи линии поддържат ефективен контрол върху силите за сигурност, но нямат никакво влияние върху антиправителствени елементи и организации/най-вече талибаните, но не само те/, които контролират провинции и извършват атаки, атентати и злоупотреби. От Справката е видно, че атаките от страна на талибаните са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се определят като въоръжен

конфликт, инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект.

Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година на Съда на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15,ал.1,б."в", във връзка с чл.2,б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия А. е видно, в А. няма въоръжен конфликт. Спрямо търсеция закрила не са налице сериозни и потвърдени заплахи,които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне в страната си на произход, то той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставянето на хуманитарен статут.

Доводът на оспорващия,че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.С връщането му на територия в страната на произход, където няма въоръжен конфликт, търсеция закрила, няма да бъде изложен на реална опасност от посегателства, като изтезание или нечовешко и унизително отнасяне или наказание, както и на тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини,посочени в разпоредбата на чл.9,ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини не сочат на такова/.

В контекста на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, претенцията на адвокат Г. за присъждане на възнаграждение е неоснователна. Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания-аргумент от разпоредбата на чл.80,ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски,представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент .Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Вяска от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубилата спора страна отговаря за

разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. В конкретния случай, съдът с решението си е отхвърлил оспорването, но до края на устните състезания назначеният служебен процесуален представител не представи доказателства за това какъв е размерът на възнаграждението на адвоката – определен и заплатен от страна на Националното бюро за правна помощ и то към момента на приключване на устните състезания. Заплащането на правната помощ е регламентирано в Глава седма-ЗАПЛАЩАНЕ НА ПРАВНАТА ПОМОЩ на Закона за правната помощ. В чл.37 от ЗПП е посочено, че,заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП, а видът и количеството на извършената дейност се удостоверяват с писмен отчет на адвоката по образец, утвърден от НБПП. От своя страна, адвокатският съвет проверява и заверява отчета на адвоката, предоставил правна помощ и предлага размер на възнаграждението съобразно вида, количеството и качеството на оказаната правна помощ в рамките на наредбата по [чл. 37, ал. 1](#). Това е Наредбата за заплащането на правната помощ, в чиито член 3, ал.1, т.2 е посочено, че възнагражденията се изплащат при процесуално представителство по [чл. 21, т. 3](#) ЗПП - след приключване на производството пред съответната инстанция, както и при спиране или прекратяване на производството.

Самото заплащане на правната помощ, предоставена от адвоката е регламентирано в чл.39 от ЗПП-заплащането на предоставената правна помощ се извършва от НБПП по банков път въз основа на отчета по [чл. 38](#) и решение на председателя на НБПП. В конкретния случай, до приключване на устните състезания по делото, не са представени доказателства за определен размер на възнаграждението на адвоката, което е определено и изплатено на адвокат Д., нито пък е поискано присъждане на заплатеното възнаграждение. Разпоредбата на чл.78, ал.7 от ГПК, като основание за присъждане на разноски и постановяваща, че ако претенцията на лицето, което е получило правна помощ, бъде уважена, изплатеното адвокатско възнаграждение се присъжда в полза на Националното бюро за правна помощ съразмерно с уважената част от иска/ намира приложение само и единствено при един висящ процес, в който до края на устните състезания е изплатено адвокатско възнаграждение на адвоката и същият е представил доказателства за това, съответно на това е поискано присъждане на разноски в полза на Националното бюро за правна помощ, но не и в хипотезата, пред която сме изправени – няма представени доказателства за изплатено на адвоката възнаграждение, нито пък претенцията на лицето е уважена.

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА РЕШЕНИЕ №УПВР-218/27.05.2021 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, с което последният на основание чл.70, ал.1, вр.с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ отхвърлил молбата на Х. Х.-гражданин на А. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА АДВОКАТ Г. ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА

АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138,ал.1 от АПК препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението НЕ подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл.85,ал.4 от ЗУБ.

СЪДИЯ: